

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 59/2024
31.01.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Дубравке Дамјановић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Виолете Бојовић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К бр.839/20 од 09.08.2022. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 бр.364/22 од 08.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 31. јануара 2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Виолете Бојовић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К бр.839/20 од 09.08.2022. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 бр.364/22 од 08.11.2023. године у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и 9) Законика о кривичном поступку, те из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К бр.839/20 од 09.08.2022. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, за које дело му је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од пет месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од једне године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом, на основу члана 87. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета, ближе наведених у изреци првостепене пресуде.

На основу одредаба чланова 261. и 264. ЗКП, окривљени је обавезан да суду накнади трошкове кривичног поступка – паушала у износу од 10.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 бр.364/22 од 08.11.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Крагујевцу К бр.839/20 од 09.08.2022. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Виолета Бојовић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и тачка 9) ЗКП, те из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, као и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и 9) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да је доношењем нижестепених пресуда повређено начело „ne bis in idem“, јер се у погледу дела оптужбе ради о правноснажно пресуђеној ствари. С тим у вези, у захтеву се истиче да је решењем Основног јавног тужилаштва у Крагујевцу Кт бр.284/20 од 25.12.2020. године одбачена кривична пријава против окривљеног за кривично дело фалсификовање исправе из члана 355. став 1. КЗ, па како је чињенични опис у том решењу идентичан чињеничном опису првостепене пресуде, то према ставу браниоца из наведеног произилази да је окривљени оглашен кривим за кривично дело за које је већ правноснажно одлучено наведеним решењем.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд оцењује неоснованим.

Наиме, исте наводе бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, па како је Виши суд у Крагујевцу као другостепени, ове наводе оценио неоснованим и у својој, одлуци на страни 5 став четврти и пети и страни 6 став први, о томе изнео јасне и довољне разлоге, које Врховни суд у свему прихвата као правилне, то на ове разлоге и упућује у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП.

Неосновано се захтевом браниоца окривљеног истиче и да је нижестепеним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП. С тим у вези, у захтеву се наводи да је првостепеном пресудом прекорачена оптужба, на тај начин што је првостепени суд самоиницијативно изменио време извршења кривичног дела које је окривљеном стављено на терет, и то са 2018. године на 2019. годину, као и датуме у погледу одузимања возила окривљеног, а на који начин је повредио објективни идентитет оптужбе, на штету окривљеног.

Супротно изложеним наводима захтева, по оцени овога суда, побијаном правноснажном пресудом није прекорачена оптужба, обзиром да је првостепени суд овлашћен да у границама утврђеног чињеничног стања измени диспозитив оптужног акта, а што је првостепени суд у конкретном случају и учинио, огласивши окривљеног кривим за временски период за који је утврдио да постоје докази за извршење кривичног дела.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела који је дат у оптужном акту додавањем нове радње извршења, односно веће криминалне воље окривљеног, на који начин се погоршава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције, па како се у конкретном случају правноснажна пресуда односи на исто лице – на окривљеног АА, и на исто кривично дело – продужено кривично дело фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, имајући у виду и да је првостепени суд из изреке пресуде изоставио поједине радње из оптужног акта, дакле да је оптужни акт изменио у корист окривљеног, при чему је чињенични опис у изреци првостепене пресуде остао у границама чињеничног описа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужни акт заснива. Окривљени ни на који начин није доведен у неповољнији кривично – процесни положај, то су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да је нижестепеним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из чланан 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Неосновани су и наводи захтева којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

У вези са овом повредом закона, у поднетом захтеву се истиче да су овлашћена службена лица ПУ Крагујевац критичном приликом извршила преглед возила окривљеног, након чега су му одузели возило уз потврду о одузетим предметима, али да у списима предмета не постоји доказ да су полицијски службеници о предузимању ових мера обавестили јавног тужиоца у року до 24 сата, у смислу одредбе члана 286. став 4. ЗКП, а што према ставу браниоца целокупно поступање овлашћених службених лица ПУ Крагујевац и све доказе прибављене од стране истих – потврде о одузетим предметима и записнике о вештачењима обављеним од стране форензичара ПУ Крагујевац, чини незаконитим.

Врховни суд је и ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног оценио неоснованим.

Овог стога што је бранилац окривљеног идентичне наводе истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, па како је другостепени суд у својој одлуци ове наводе оценио неосновним и о томе на страни 3 став други своје одлуке изнео јасне и довољне разлоге, које овај суд у свему прихвата као правилне, то на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује. И по оцени овога суда, предметни записници о вештачењу, као и потврде о одузетим предметима представљају законите доказе, обзиром да је полиција у смислу одредбе члана 286. став 1. ЗКП дужна да предузме потребне мере у циљу проналаска учиниоца кривичних дела, те да открију и обезбеде трагове кривичног дела и предмете који могу послужити као доказ, а што су и учинили у конкретном случају. При томе, околност да о предузимању ових мера и радњи полиција одмах, а најкасније у року од 24 часа након њиховог предузимања, није обавестила јавног тужиоца, није од утицаја на законитост изведеног доказа, јер у поступку није дошла у питање руководећа улога јавног тужиоца у предистражном поступку.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног и у овом делу оцењен је неоснованим.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу којим указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, одбачен је као недозвољен.

Наиме, бранилац у уводу захтева само формално истиче наведену повреду закона, а у образложењу не наводи у чему се она састоји, односно на који начин је нижестепеним пресудама учињена повреда кривичног закона по питању да ли је дело за које се окривљени гони кривично дело, већ у суштини бранилац с тим у вези, износи своје тумачење критичног догађаја и изводи сопствени закључак да радње које су окривљеном стављене на терет не представљају кривично дело, већ евентуално прекршај, уз закључак да „замена мотора на возилу и употреба возила са замењеним мотором не представља кривично дело фалсификовање исправе“, а што у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца.

Са свега изложеног, а основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Дубравка Дамјановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић